

Lilac

เพชรฆาต
ต้องการ
ไอ้ตัวรอด

망나니는 살고 싶다

bism ชัยยู

greater than โอบา

SERON จา

เพชรฆาต ต้องการ หัวใจเธอ

망나니는 살고 싶다

5

bism

เขียน

greater than

แปล

SERON

วาด

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เปื้อนหมึก

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบกับการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอเปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ขณะนี้นิยายเรื่อง *เพชรฆาตต้องการเอาตัวรอด* ก็ดำเนินมาถึงเล่มที่ 5 แล้วนะคะ นับว่าเป็นช่วงเวลาอันยาวนาน แต่ก็เปี่ยมไปด้วยความสนุกสนานใช่ไหมล่ะคะ

หลังจากการเข้ามาในเกตล่าสุดจนทำให้พวกเขาได้พบเมืองที่คล้ายคลึงกับโลกมนุษย์ยุคโบราณ และได้พบกับฝ่าบาทมังกร ก็ขุนแจก็สังเกตเห็นอะไรบางอย่างที่โลกนี้ ‘แตกต่าง’ กับตัวเองและเริ่มค้นหาคำตอบ

ว่าเขาจะออกจากเกตนี้ไปได้อย่างไร แล้วสิ่งที่ยังรออยู่เบื้องหลังเขาต่อจากนี้จะเป็นเส้นชัยของเขาจริงหรือ ขอเชิญทุกท่านไปไขปริศนานี้พร้อมกันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

แอมเบอร์ โรส (ต่อ)

หลังจบกริปปชมเมือง เมื่อวันนั้น อาการของอักลันพลันทรุดลงอย่างน่าใจหาย

แม้ไม่ได้ย่ำแย่ถึงขนาดเป็นลม ต้องมีคนช่วยหามตลอดเวลา แต่การที่จู่ๆ ต้องกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง ลุกไปไหนมาไหนเองไม่ได้ ทั้งที่เมื่อไม่กี่วันก่อนยังเดินคล่องนั้นผิดปกตินัก

อาการของอักลันน่าเป็นห่วงสุดๆ ทว่าเจ้าตัวกลับยังมีอารมณ์มาส่งยิ้มให้

“ข้าอายุมากขนาดนี้แล้ว อยู่มาได้จนถึงขั้นนี้ก็นับว่าแข็งแรงมากๆ แล้ว ยุนแจ”

“แต่...”

แข็งแรงตรงไหน หากเทียบอักลันกับกิแจมูที่อายุไล่เลี่ยกัน ผมว่ากิแจมูยังดูคล่องตัวกว่าอักลันเยอะ

สรุปคืออักลันไม่ค่อยแข็งแรง ไม่อย่างนั้นฝ่าบาทคงไม่ดูแลดูไข้ในหินพออักลันเริ่มอาการไม่ดี ช่วงนี้อารมณ์ของฝ่าบาทจึงพานไม่คงที่ไปด้วย แต่ด้วยความที่รูปโฉมของเธออ่อนเยาว์กว่าอักลันมาก จึงดูเหมือนเป็นหลานสาวที่กำลังเครียดกับปัญหาสุขภาพของปู่

“ใจหนึ่งก็ทวิลหา อยากจะให้เวลานั้นมาถึงไวๆ แต่อีกใจกลับไม่อยากให้ถึงเวลานั้นเสียแล้ว”

หมายความว่าอะไร ฝ่าบาทต้องการจะสื่ออะไร ผมไม่เข้าใจเลยสักอย่าง

แต่เธอเดินออกจากห้องนี้ไปไกลแล้ว ทั้งให้ผมกับคุณก็เฝ้าใช้อักลั่นเพียงลำพัง เพราะอิมฮวารินก็ขอตัวไปเยี่ยมคนในกิลด์ต่อ

ทั้งห้องจึงกลับมาเงียบสงัด ไม่นานอากลั่นก็ถามขึ้น

“ยูนแจ เจ้ารู้จักที่นี่มากนักน้อยเพียงใด”

“เอ่อ...”

ทำไมจู่ๆ เขาถึงถามแบบนี้ ทว่าหากให้ผมตอบตามที่รู้ละก็...

“ที่แห่งนี้เรียกว่าอาณาจักร ส่วนที่ที่พวกเราอยู่กันตอนนี้มีชื่อเรียกว่า วังหลวง เดิมเคยเป็นศูนย์การเรียนรู้มาก่อน...ครับ”

สงสัยคำตอบของผมจะไม่ตรงกับที่อีกฝ่ายต้องการ ชายชราถึงส่ายหน้า พร้อมถามใหม่อีกครั้ง

“แล้วที่อื่นล่ะ รู้จักมากนักน้อยเพียงใด”

“ที่อื่นเหรอครับ”

...หมายถึงโลกมนุษย์ที่ผมอาศัยอยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะยังไม่ทันจะถาม

“ข้าหมายถึงโลกเล็กๆ อีกใบที่ไม่มีใครต้องการ แม้กระทั่งข้าศึก”

...หรือก็คือเกต ผมเงยบิใส่คำถามข้อนี้ของเขาครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบไปตามความจริง

“ผมรู้ว่ามันแบ่งเป็นหลายชั้นหลายระดับ ส่วนสภาพแวดล้อมจะต่างกันออกไปแล้วแต่ถิ่นฐาน...”

จากนั้นก็เงียบอยู่ชั่วครู่ เพราะผมไม่แน่ใจว่าจะพูดถึงประเด็นนี้ดีหรือไม่

“ยิ่งชั้นสูงมากก็จะมีสัตว์ประหลาดที่ดูยิ่งง๊องก็ไม่ใช่สัตว์ เพราะรูปลักษณ์ของมันคือมนุษย์คนหนึ่งครับ”

ผมพูดอ้อมค้อมอย่างสังเกตได้ชัด ด้วยกลัวว่าอากลั่นจะยอมรับความจริงไม่ได้เหมือนดีทริช ตอนที่ดีทริชรู้ว่าตัวเองเป็นสัตว์ประหลาด เขาทั้งอาละวาด ทำลายข้าวของ และทำร้ายชาวบ้านไปทั่ว แต่กลายเป็นว่ารอบนี้ผมเอาตัวรอดมาได้ เพราะอากลั่นดูไม่สนใจในคำตอบของผมเลยสักนิด

“ยูนแจเคยเข้าไปที่อื่นแล้วเจอสัตว์ประหลาดในร่างมนุษย์จากที่อื่นไหม”

“ก็...ยังครับ”

เกตนี้นับเป็นเกตแรกที่เข้ามาแล้วได้เจอกับสัตว์ประหลาดในคราวมนุษย์อย่างจริงจัง ส่วนเกตก่อนหน้านี้ที่ได้ประชันกับดิทริชผมไม่นับ เพราะเขาทะเล่ทะเล่ล่าเข้ามาเอง อักลันพยักหน้ารับคำ

“อย่างนี้เอง อันที่จริงถ้าขุนแจเคยมีประสบการณ์กับที่อื่นมาก่อน รับรองว่าจะต้องแยกความแตกต่างระหว่างที่นี่กับที่อื่นได้แน่นอน”

“ความแตกต่างอย่างนั้นหรือครับ”

ผมถามด้วยความคาดหวังสุดหัวใจ เพราะอยากรู้ให้ละเอียดมากกว่านี้ ทว่าน่าเสียดายที่อักลันดับฝันผมด้วยการถามเพิ่มมาอีกข้อ

“ขุนแจรู้ไหมว่าพวกข้าศึกต้องการอะไรจากอาณาจักรนี้”

“ไม่รู้เหมือนกันครับ อยากรู้ได้...พื้นที่เพิ่มหรือ หรือว่าอนุสรณ์ใหม่ อะไรแบบนั้นหรือเปล่าครับ”

ลงทุนข้ามน้ำข้ามทะเลมารุกราน ถ้าไม่ใช่ทั้งสองสิ่งที่ว่าไปก็ไม่น่าจะมีเหตุผลอื่น แต่การสันนิษฐานของผมคงผิดมหันต์ อักลันถึงยิ้มบางก่อนเฉลย

“เพื่อสันติภาพต่างหาก”

“อ้อ หะ...หา?”

ผมผงกศีรษะรับคำ ในใจตอนนั้นคาดเดาไว้ว่าถ้าไม่ใช่สองเหตุผลดังกล่าวก็น่าจะเป็นเหตุผลที่มากกว่านี้ แต่คำว่าสันติภาพนี่อย่างไรกันนะ

พูดจริงหรือพูดเล่น

ก่อกองครามเพื่อสันติภาพ? แค่คิดก็ตลกแล้ว อักลันหลุดหัวเราะทันทีเมื่อเห็นผมนั่งทำหน้าง

“อันที่จริงถ้าจะพูดให้ถูกกว่านั้นคือ เพื่อผดุงคุณธรรมของโลกนี้อย่างไรเล่า ขุนแจ”

“ผดุงคุณธรรม...หรือครับ”

“เรื่องบาดหมางจะไม่มีวันเกิด หากอาณาจักรไม่มีความก้าวหน้าหรือการเปลี่ยนแปลงใดๆ นี่คือจุดที่ทำให้ข้าเชื่อมั่นว่า ผังข้าศึกน่าจะต้องการสันติภาพ”

ผมไม่รู้ว่าจะแสดงความเห็นในประเด็นนี้อย่างไรดี จึงเลือกนั่งเงียบ ๆ รอฟังคำพูดถัดไปจากอีกลัน

“ขุนแจรู้ไหมว่าฝั่งข้าศึกใช้กลยุทธ์ใดในการบุกเข้าตีอาณาจักรนี้”

“แรกเริ่มก็ต้อง...หลายมิติเข้ามาก่อน”

หลายมิติที่เป็นปรากฏการณ์ระหว่างโลกมนุษย์กับเกต ผมรู้มาแค่นี้ อีกลันจึงช่วยเสริมต่อ

“อย่างที่ยุนแจบอก จะบุกเข้ามาได้ต้องหลายมิติที่ขวางอยู่ก่อน มิติที่พระเจ้าเป็นผู้สร้างเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุร้ายฉาวนาน”

“เพื่อป้องกัน?”

“ใช่ เพราะช่วงแรกมีปรากฏการณ์กลืนแผ่นดินเกิดขึ้น”

ปรากฏการณ์กลืนแผ่นดิน คือการที่วันดีคืนดีพื้นที่เล็กๆ ในอาณาจักรแห่งนี้ไซ้คร่าถูกมนตร์ดำลึกลับกินจนไม่เหลือเศษซากสภาพเดิม เมื่อบ้านเมืองเกิดการเปลี่ยนแปลงกะทันหัน หน้าที่ยังถูกข้าศึกกรูกราน ชนพื้นเมืองที่อยู่กันมานานจึงต้องลุกขึ้นช่วยกันระดมสมองคิดหาวิธีต่อต้าน

สุดท้าย ทุกวันนี้ฝั่งโลกกับฝั่งเกตไม่อาจเชื่อมต่อกันโดยง่าย ต้องข้ามมิติ ทั้งหมดเป็นเพราะพระเจ้ายกกำหนดไว้อย่างนั้นแหละ

หากนำทฤษฎีนี้มาคิดร่วมด้วย สมัยนั้นคงก่อสงครามเพื่อสันติภาพจริงอย่างที่อีกลันกล่าว เพราะหากไม่ได้พวกเขา ป่านนี้มนุษย์โลกคงตายด้วยน้ำมือของสัตว์ประหลาดที่กระโดดข้ามมิติเข้ามาได้ง่ายๆ โดยที่ไม่มีอะไรกันตั้งนานแล้ว และอีกลันก็เล่าต่อโดยไม่สนใจการนั่งอึ้งอ้าปากค้างของผม

“กระบวนการกลืนแผ่นดินเป็นอย่างไร อาณาจักรตอนกำลังถูกกัดกลืนมีหน้าตาอย่างไร ข้าก็ 모르หรือหนะขุนแจ เพราะตอนนั้นข้าก็ยังไม่โตอยู่มาก”

“เอ่อ...”

“ครั้นโตขึ้นพอมีโอกาสได้เห็นกับตาอยู่บ้างราวสองสามครั้ง ซึ่งเป็นครั้งที่พวกเราต้องผันตัวไปเป็นข้าศึกกรูกรานบ้านเมืองอื่นเสียเอง”

คราวนี้เป็นคำบอกเล่าที่ฟังแล้วผมอึ้งงัน คำบอกเล่านี้ถือเป็นหลักฐาน

ชี้ว่าพวกเขาใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ธรรมดา ถึงคราวรบก็ไม่เคยพลาด มีหน้าที่
ยังมัวนที่จำต้องรบพเป็นข้าศึก บุกไปหลายบ้านเมืองอื่น

อีกลันยืมเงื่อนเมื่อเห็นสีหน้าคนฟังเปลี่ยนไป แต่ยังไม่ทิ้งหน้าที่
ของตน

“ที่จะบอกต่อไปนี้ จะหาว่าข้ากำลังแก้ตัวอยู่ก็ได้ะขุนเณร ถึงครั้งนั้น
ฝั่งของข้าจะรบพเป็นข้าศึก แต่พวกข้าก็ไม่ได้ทำร้ายผู้บริสุทธิ์และแย่งชิง
แผ่นดินของเขามา ทั้งนี้ฝั่งผู้ถูกรกระทำ...คงไม่ได้มองแบบนั้น จริงหรือไม่”

“เอ่อ...”

“เรื่องที่ข้าอยากบอกเจ้าคือ ฝั่งข้าไม่ได้ชอบก่อสงครามอย่างที่ใคร
พูดกัน”

“หมายความว่ายัง...”

“เพราะเคลสิทธ์ที่จะใช้ชีวิตของตัวเอง ทุกคนในอาณาจักรแห่งนี้ยังไม่มี
เลยขุนเณร ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้ควบคุมชีวิตของตัวเองด้วยสองมือของตัวเอง
จะได้มีจริง ๆ อีกทีก็ต้องเมื่อเกิดสงคราม และฝั่งของตัวเองกำลังจะพ่ายแพ้
แล้วเท่านั้น”

“ไม่มีสิทธิ์? ที่จะได้ควบคุมชีวิตของตัวเอง?”

หมายถึงโดนบงการตลอดเวลาอย่างนั้นหรือ ผมขอสารภาพว่าไม่ค่อย
เข้าใจจุดประสงค์ที่อีกลันต้องการจะสื่อ

“จะว่าอย่างไรดี ที่บอกว่าพวกเขาไม่มีสิทธิ์ได้ควบคุมชีวิตของตัวเอง
ด้วยตัวเอง ข้าหมายถึงพวกเขาต้องทำอะไรซ้ำ ๆ เดิม ๆ อยู่แบบนั้นทุกวัน
ข้าจะยกตัวอย่างให้ขุนเณรเห็นภาพชัด ๆ แล้วกัน

“อย่างใครคนหนึ่งทำงานที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เขาก็ต้องทำเมนูเดิมให้
ลูกค้าหน้าเดิม ในเวลาเดิม จะคุยกันที่หนึ่งก็คุยกันด้วยหัวข้อเดิม เนื้อหาเดิม
กระทั่งเวลาเลิกงานก็ยังเป็นเวลาเดิม ไม่มีขาดไม่มีเกิน จะนอนก็นอนเวลา
เดิม และตื่นในเวลาเดิม ไม่เคยเปลี่ยนแปลง”

แปลก แต่คิด ๆ อีกทีก็ไม่เห็นจะมีอะไรแปลก เพราะที่อีกลันเล่า
ทั้งหมดก็คือวิถีชีวิตของมนุษย์เงินเดือนบนโลกมนุษย์ ผมจึงไม่ค่อยติดใจ
สักเท่าไร แต่อีกลันยังเสริมต่อ

“อาหารจานเดิมไม่เคยเปลี่ยน ฟากลูกค้าก็ไม่เคยแย้งขอให้เปลี่ยน
หนึ่งวันก่อนที่อาณาจักรนี้จะถูกข้าศึกบุก พวกเขาทำอะไรกันอยู่ หลังจากนั้น
เป็นต้นมาพวกเขาก็ต้องทำแบบนั้นไปตลอดกาล ซึ่งการทำอะไรซ้ำๆ เดิมๆ
ก็ต้องมีเบื่อกันบ้าง ถูกไหม ทว่าพวกเขาเหล่านั้นกลับไม่เบื่อ ไม่นะ รู้สึกเบื่อ
ไม่เป็นมากกว่า วันลาพักใดๆ ก็ไม่มี เพราะพวกเขาไม่เคยป่วย และจะ
ไม่มีวันป่วยด้วยขุนแจ”

กระทั้งจบคำบอกเล่าข้างต้น หัวของผมนึกถึงคำคำนี้ขึ้นมาได้
นี่มัน...NPC¹ ชัดๆ

ยกตัวอย่าง เกมที่ผู้เล่นสามารถควบคุม NPC หรือตัวละครได้
อย่างอิสระ ต้องการวางตรงไหน ให้ทำอะไร ล้วนแต่ทำได้ตามใจนึก
แต่เชื่อว่าเขา NPC ออกจากกรอบได้ ทุกการกระทำ ทุกการเคลื่อนไหว
ล้วนถูกกำหนดเอาไว้แล้ว และจะทำนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ไม่ได้เด็ดขาด
หากเป้าหมายของการทำสงครามในครั้งนั้นเป็นไปเพื่อสันติภาพ อันที่จริง
ผมคิดว่าข้าศึกทำถูกต้องแล้ว

ถ้าอย่างนั้น แล้วดีทริชล่ะ

ดีทริชออกตัวว่าเป็นศัตรูกับมนุษย์อย่างชัดเจน แต่เขาไม่ได้ตั้งใจ
มาก่อเรื่อง แค่ถูกบงการมาอีกทีอย่างนั้นแหละ ผมสงสัยอยู่ได้ไม่นาน อักลัน
ก็เฉลยความจริงจนผมกระจ่างแจ้ง

“แต่ในกรณีที่ใครเก่งเกินหน้าเกินตาผู้อื่น อย่างเช่น...ฝ่าบาท กลุ่มนี้
ยังพอมีสิทธิ์ได้ควบคุมชีวิตของตัวเองบางส่วน ไม่ได้สูญเสียไปเสียทีเดียว
เหมือนคนทั่วไป”

“บางส่วน?”

“ใช่แล้ว พวกเขาจะยังมีความรู้สึก พุดและทำตามใจต้องการ แต่
มีข้อแม้คือ จะปองร้ายข้าศึกที่รุกรานบ้านเมืองของตนเมื่อครั้งนั้นไม่ได้
เป็นอันขาด และห้ามทำลายอาณาจักรแห่งนี้ด้วยน้ำมือของตัวเอง นี่คือพันธะ

¹ NPC หรือ Non-Player Character หมายถึง ตัวละครใดๆ ก็ตามที่ไม่ได้
ถูกควบคุมโดยผู้เล่น แต่เป็นระบบหรือโปรแกรมที่จะได้กำหนดและควบคุมทั้งหมด

ที่พวกเขาต้องรักษา”

อากันยังคงเล่าต่อ ทว่าน้ำเสียงดูอ่อนลงกว่าช่วงแรกมาก

“นั่นคือหัวใจหลักที่ทำให้อีกฟากบุกเข้ามาตีพวกเรา ยุทธเจ ทั้งนี้จะบอกว่าถูกบงการชีวิตก็ไม่ใช่เสียทีเดียว ต้องบอกว่าพวกเขากำหนดให้พวกเราต้องอยู่แต่ในร่องในรอยมากกว่า”

ยิ่งฟังก็ยิ่งอึดอัดจนผมต้องพักถอนหายใจทั้งแรงๆ เพราะผลลัพธ์ที่ชาวบ้านกับพวกชนชั้นสูงได้รับนั้นต่างกันราวฟ้ากับเหว

อยู่กันได้ยังไงเนี่ย

ผมเห็นเรตากับเพื่อนสาวรับใช้ดูมีชีวิตอิสระกันดี แบบนี้แสดงว่าพวกเธอเป็นชนชั้นสูงและมีฝีมือพอตัว

อันที่จริงแค่ดูจากสกลิการไล่ล่าจับตัวผม...แค่นั้นก็รู้แล้วว่าพวกเธอไม่ธรรมดา

ชาวบ้านนอกวงก็เช่นกัน แต่ละรายดูมีชีวิตอิสระดี จริงอยู่ที่ผมอาจด่วนตัดสินใจไปสักหน่อย เพิ่งได้ออกนอกเขตวังอย่างจริงจังเป็นครั้งแรกแท้ๆ กลับคิดเป็นตุเป็นตะไปเสียแล้ว เท่าที่สังเกตจากสีหน้าและท่าทางของชาวบ้านหลังพวกเขาได้เจออากันครั้งนั้น ผมว่าพวกเขาดูมีความสุข ไม่ได้เหมือนถูกบังคับมา อย่างนั้นแสดงว่า...

“ชาวบ้านของอาณาจักรนี้เก่งกันทุกคนเลยใช่ไหมครับ”

ชายซราหลุดหัวเราะในคำถามของผม เหมือนเขารู้ว่าผมคิดอะไรอยู่ และคำตอบของการสา่ยนั่นน้อยๆ ก่อนใจดีเฉลยให้

“ไม่หรอก ยุทธเจ ชาวบ้านก็คือชาวบ้าน”

“แต่เมื่อก็อากันเพิ่งบอกผมนี่ครับว่า...พวกเขาไม่มีสิทธิ์จะได้รับความคุ้มครองชีวิตของตัวเอง”

“ทั้งหมดเป็นเพราะพระมหากษัตริย์ของคุณของฝ่าบาท”

ผู้ใดเต็มใจยุติเผ่าพันธุ์เดิมของตนเพื่อเปลี่ยนมาเป็นส่วนหนึ่งในเผ่าสัตว์ประหลาด ผู้นั้นจำต้องสูญเสียสิทธิ์ในการควบคุมชีวิตของตัวเอง ทว่าชาวประชาของอาณาจักรนี้โชคดีที่ฝ่าบาทแอมเบอร์ยอมเอาพลังของตนเข้าหักล้าง

“หักล้าง หรือพุดง่าย ๆ คือพลังของฝ่าบาทจะด้อยลง ไม่ได้ถึงกับหมดสิ้นไป เพราะทุกวันนี้เธอก็ยังเก่งมาก ๆ อยู่เหมือนเดิม”

“แบบนี้ก็ได้ด้วยเหรอครับ”

“เขาไปเจอจากันมาอย่างไร ข้าไม่รู้...”

“ไม่ครับ ผมไม่ได้หมายถึงขั้นตอนการเจรจา คือปกติสิ่งมีชีวิตทั้งหลายต้องทยอยให้กำเนิดสิ่งมีชีวิตใหม่เป็นวงจรไม่มีที่สิ้นสุด แบบนี้ฝ่าบาทไม่ต้องเอาพลังของตัวเองไปหักล้างแล้วหักล้างอีกเข้าไปซ้ำมาเหรอครับ อีกกัน ถ้าจะบอกว่าพลังของเธอเป็นอนันต์ก็...ไม่น่าใช่”

หรือด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงตัดสินใจไม่มีลูก เพราะถ้ามีลูกก็ต้องลำบากฝ่าบาท ทว่าคำตอบของอีกกันสำหรับคำถามข้อนี้คือเสียงหัวเราะแบบแห้ง ๆ และ...

“ข้าว่าข้าก็บอกไปแล้ว ว่าอาณาจักรนี้จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ”

“เรื่องนั้น...”

“ซึ่งการให้กำเนิดก็ถูกห้ามรวมอยู่ในนั้นด้วย ยุนแจ”

ที่แรกฟังไม่เข้าใจ แต่ตอนนี้ผมเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว ดวงตาถึงได้เบิกโพลง

“สมัยก่อนยังพอมิได้กรุ่นราวคราวเดียวกับข้าตอนที่ยังเล็ก ๆ แต่ถ้าจะหาในสมัยนี้คงหาไม่ได้แล้ว”

“แต่...เดี๋ยวลีครับ อีกกัน ไหนคุณบอกว่าสงครามผ่านมาสี่ร้อยแปดสิบปีแล้วนี่ครับ”

“แค่ประมาณ ข้าเอาอายุของตัวเองบวกกับตัวเลขเมื่อสี่ร้อยปีก่อนอีกที แต่จบจากนั้นก็...ปล่อยเลยตามเลย ไม่ได้เฝ้านับเหมือนเคยแล้ว ข้าจะเอาเท่าที่จำได้ เพราะรู้ลึกว่าฝ่าบาทเพิ่งฉลองวันคล้ายวันพระราชสมภพครบรอบสี่ร้อยแปดสิบพรรษาไปเมื่อไม่กี่ปีก่อนนี่เอง”

“แต่...ถึงจะบอกว่าให้กำเนิดใหม่ไม่ได้ เพราะถือเป็นการเปลี่ยนแปลงซึ่งขัดแย้งกับข้อห้ามของอาณาจักร ถ้าอย่างนั้นกระบวนการกว่าเด็กคนหนึ่งจะเจริญเติบโตล่ะครับ ตรงนี้ข้าไม่นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่งเหรอครับ”

ผมถามด้วยความสนใจขั้นสุด ทว่าอีกฝ่ายกลับแค่อึ้งบางและพยักหน้ารับเบาๆ ผมรวบรวมทุกข้อมูลที่เก็บเกี่ยวมาจากอภิลักขณ์จนสรุปได้ว่าหนึ่ง ถ้าคุณเป็นสัตว์ประหลาด ชีวิตนี้จะไม่มีวันได้รู้จักกับการเปลี่ยนแปลงสอง คุณจะไม่สามารถให้กำเนิดสิ่งมีชีวิตใหม่ได้ สาม ไม่เจริญเติบโต ถูกสต๊อปไว้ที่ช่วงอายุไหนก็จะอยู่กับช่วงอายุนั้นไปตลอดกาล สี่ คุณจะไม่มีวันรู้จักกับคำว่าเจ็บป่วย

นั่นคือ คุณจะเป็น ‘อมตะ’ ไม่มีวันแก่...ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าอภิลักขณ์ที่หนึ่งอยู่ตรงหน้าตอนนี้...

“อภิลักขณ์”

“หรือ?”

“อภิลักขณ์...เป็นมนุษย์อย่างนั้นเหรอครับ”

สิ้นเสียงคำนั้น ชายชราที่ยืนรับคำหน้านั้น

“ใช่แล้วคุณเจ้ ข้า...อภิลักขณ์ มนุษย์คนสุดท้ายของอาณาจักรนี้”

(พาร์ตของฝ่าบาท)

จากลากันชั่ววินาทีและไม่มีวันได้กลับมาพบกันอีก ไม่ว่าเหตุการณ์นี้จะอุบัติกับใครก็ถือเป็นเรื่องเศร้าที่ยากยอมรับ ถ้าอายุห่างกันมาก ความเศร้าที่มีจะยิ่งทวีคูณ

อภิลักขณ์ที่เธอเฝ้าพุ่มพักมาแต่อ่อนแอออกเริ่มส่งสัญญาณให้รู้แล้วว่าอีกไม่ช้านานจะต้องปล่อยมือจากกันตลอดกาล ความจริงประการนี้กำลังทำให้แอมเบอร์ โรส เลิกซีไอนา พลอยหมดใจที่จะใช้ชีวิตอยู่ต่อ

แม้ชื่อของเธอจะมีคำว่า ‘แต่อาภัพในโชคชะตา’ ต่อท้าย ทว่าแอมเบอร์ โรส ยังคงยกยอให้ตนเป็นสุดยอดแห่งมังกรพิทักษ์ดั้งเดิม ต่อให้เธอจะพิทักษ์อาณาจักรหรือรักษาลมหายใจของสหายที่รักไว้ไม่ได้ก็ตาม เพราะอย่างน้อยเธอก็สามารถรักษาและประคับประคองลมหายใจของใครคนหนึ่งได้ตั้งหนึ่งชีวิต

“อภิลักขณ์...”

ดวงตาสวยจ้องคนในปกครองที่กำลังจะสิ้นลมหายใจในอีกไม่ช้า

ด้วยความห่วงหา เธอรู้มาว่ามนุษย์มีอายุยืนได้ถึงหนึ่งร้อยปี แต่ถ้าจะให้
อัครลันมีอายุยืนถึงปานนั้น แปลว่าเขาต้องทนอยู่ต่อไปอีกนานโขหากนับจาก
อายุปัจจุบัน

เป็นไปได้ยาก ไม่สิ เป็นไปไม่ได้เลยต่างหาก ตอนนีความรูสึกในอกจึง
สับสนอลหม่าน ใจหนึ่งเธอเกิดละโมภ อยากให้เขาอยู่ด้วยกันต่อไปอีกนานๆ
อีกใจพราะธิดชานอยากให้อัครลันได้พักแต่เพียงเท่านี้

อัครลันอยู่มาจนถึงอายุปุนนี้ก็เพื่อเธอ ซ่อนี่เธอรู้ดี ดังนั้นเธอจึงรูสึก
เจ็บเจียนตาย ไม่อาจบรรยายเป็นคำพูดได้

“ฝากลูกชายของข้าด้วย”

เจ้าของประโยคนั้นรู้อยู่เต็มอกว่ากำลังจะพาตัวเองไปตาย แต่ด้วย
สายเลือดนักปกครองเข้มข้น คำว่ากลัวตายจึงไม่มีอยู่ในพจนานุกรมของ
พวกเขา ไซ้ สหายรักของเธอไม่รู้จักกลัวตาย กลัวเพียงจะไม่มีใครคอยอยู่
ดูแลลูกชายมากกว่า ถึงฝากให้มั่งกรอย่างเธอช่วยเลี้ยง

โดยอัครลันต้องสูญเสียพ่อแม่ไปขณะหลับใหลอยู่ในวังหลวงที่เดิมเคย
เป็นศูนย์การเรียนรู้มาก่อน

ในเวลานั้น พลเรือนคนใดที่ไม่อาจเข้าร่วมรบจะต้องมารวมตัวกันอยู่
ที่ศูนย์การเรียนรู้อ คอยส่งกำลังใจและลุ้นผลของสงคราม แต่สุดท้ายพวกเขาก็ต้องผิดหวังเพราะพ่ายแพ้

“เฮ้อ...”

สหายรักต้องจากไปไกลแสนไกล ทว่าแอมเบอร์ โรส ผู้นี้กลับไม่สามารถ
สยายปีกบินไปดูหน้าเป็นครั้งสุดท้ายได้ เพราะพวกเขาได้คล้องตรวน
เส้นใหญ่ถ่วงให้เธอต้องอยู่กับที่

ตรวนที่มีชื่อว่า ‘อัครลัน’ เด็กน้อยผู้นอนหลับตาพริ้ม โดยหาู้ไม่ว่าจะ
ไม่มีบุพการีอยู่ด้วยอีกต่อไปแล้ว มังกรสาวเหลือบมองข้าศึกที่กำลังกรีธาทัพ
มาที่หอคอยขาว ก่อนหมุนกายไปประกาศเรื่องสำคัญกับชาวประชา

“ขอทุกคนจงฟัง”

ทุกคนเงยหน้าขึ้นตามบัญชา พวกเขาลืมไปเสียสนิทว่า แม้องค์ราชัน
และราชินีจะสิ้นใจไปก่อน แต่ฝั่งตนยังมีแอมเบอร์ โรส ที่เป็นถึงมังกร

พิทักษ์อยู่ ซึ่งเธอเสียใจมากที่ต้องพูด ‘ประโยคนี้’ ทำลายความคาดหวัง
ของพวกเขา

“พวกเราพ่ายแพ้

“และกองกำลังที่ส่งออกไปรับมือกับข้าศึกเมื่อครู่นี้ เป็นกองกำลัง
ชุดสุดท้ายของอาณาจักรเราแล้ว

“ตอนนี้เรามีทางเลือกอยู่สองทาง

“จะไปที่ต่อหรือ...พอแค่นี้”

ลั่นเสียงคำนั้น บางคนก็ตะโกนสวนมาทันควันว่า “ต้องไปที่ต่อ” แต่ก็
แค่บางคน เพราะส่วนมากต่างนั่งเงียบกริบ เนื่องด้วย หนึ่ง พวกเขาเหนื่อย
กับสงครามนี้มาพอแล้ว สอง พวกเขาไม่มั่นใจว่าฝั่งตนจะพลิกไปเป็น
ผู้กุมชัยในตอนท้ายได้ ขนาดส่งกลุ่มที่แข็งแกร่งไปตั้งสองชุดยังพ่ายกลับมา
แล้วแอมเบอร์ โรส ที่เหลืออยู่เพียงหนึ่ง ณ เวลานั้นจะไปเหลืออะไร ซึ่งดูจาก
สีหน้าของแต่ละคน เธอพอจะเดาได้แล้วว่าพวกเขาอยากพอแค่นี้ แต่ที่อื้ออึง
ไม่ยอมให้คำตอบสักที คงเพราะกลัวถูกตำหนิว่าเป็นกบฏ ไม่คิดจะสู้รบ
เพื่ออนาคตของชาติ

เห็นแบบนี้จึงยิ่งท้อใจ และอยากจะช่วยบรรเทาความหนักอึ้งที่ตรึง
หัวใจของพวกเขาด้วยคำพูดที่ใครต่อใครฟังก็ต้องอึ้ง

“อันตัวเราที่เป็นมังกรพิทักษ์ แต่กลับไม่สามารถปกป้องรักษาอาณาจักร
ของตนได้ เหตุผลก็เพราะเรามีสิ่งหนึ่งให้ต้องดูแล ต้องดูแลสุดหัวใจ ไม่อาจ
ทอดทิ้งให้คลาดสายตาได้สักเสี้ยววินาทีเดียว

“สิ่งนั้นคือองค์รัชทายาท ผู้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขขององค์ราชันและ
ราชินี

“หากปล่อยให้สงครามดำเนินต่อ มีหวังเด็กคนนี้ได้ตายตามบิดามารดา
ของตนเป็นแน่

“ดังนั้น เราจึงมีเรื่องที่ยอยากจะขอร้องกับทุกคน”

กลุ่มคนฟังนั่งกลั้วหายใจเพื่อรอฟังคำพูดถัดไป

“ขอให้ทุกคนสละลมหายใจ เพื่อให้เราผู้นี้ได้มีชีวิตอยู่ต่อไป...จะได้
หรือไม่

“ตายเพื่อให้สงครามยุติ ส่วนเราจะอยู่เพื่อดูแลเลือดเนื้อเชื้อไขของ กษัตริย์ ฉะนั้น ขอร้อง ขอให้ทุกคนเสียสละชีวิตของตนเพื่อมังกรละโมภ โลกมากตนนี้เพียงตนเดียวจะได้หรือไม่”

ผลลัพธ์เป็นไปตามคาด มีบางส่วนที่ไม่พอใจกับคำขอหน้าด่านๆ ของเธอเป็นอย่างมาก

ตอนนี้ทั้งอาณาจักรเหลือแค่เธอผู้เดียวที่มีความสามารถมากพอจะ ต่อกรกับอีกฝั่ง แต่แทนที่จะประกาศตัวขึ้นเป็นแม่ทัพคนใหม่ ดันมาตัดใจ ขอยอมแพ้เพียงเท่านั้น กลุ่มที่ไม่เห็นด้วยจึงสะอิดสะเอียนในคำขอของเธอมาก ถึงขั้นกล้าไล่เหมือนหมูเหมือนหมาว่า “จงไสหัวออกไปจากหอคอยชาวนี้อย่างนี้”

ทว่านั่นแค่ส่วนน้อย เพราะส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าต้องยุติสงครามแต่เพียงเท่านั้น

เธอขอให้ทุกคนที่คิดเห็นเช่นเดียวกับเธออย่างสงบภายในตัวเมือง ก่อนแปลงกายเป็นมังกรพิทักษ์ แล้วสยายปีกโฉบบินขึ้นสู่ฟ้า

“เรามาในฐานะตัวแทนของชาวประชาที่ยังหลงเหลืออยู่ในอาณาจักร ใคร่อยากจะเจรจากับประมุขของฝั่งเจ้า”

เธอบุกไปถึงวังของข้าศึกและขอเจรจากับประมุขของพวกเขา ซึ่งท่าทางอีกฝั่งคงจะชนะการรบมาเสมอ กองกำลังถึงแน่นหนามาก ขนาดเธอเป็นมังกรเห็นแล้วยิ่งนึกหวั่น

“เรามาเพื่อแจ้งว่าฝั่งเราขอยอมแพ้แต่เพียงเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ดี เราใคร่ขอโอกาสยื่นเงื่อนไขสักข้อสองข้อไว้ให้ท่านพิจารณา”

เงื่อนไขไม่ซับซ้อน หนึ่ง ขอให้ฝั่งเธอยังได้ปกครองอาณาจักรของตนเอง สอง อย่าให้อาณาจักรนี้มีสถานะเป็นเมืองขึ้นของอาณาจักรใด และสาม ขอให้พวกเขาจงไว้ชีวิตของมนุษย์ผู้หนึ่งไว้สักคน แค่นั้นชีวิตเท่านั้น

อ้อ ส่วนเธอเคยต่อกรกับสัตว์ประหลาดที่อีกฟากส่งมาครั้งหนึ่ง ซึ่งเหตุการณ์นั้นได้สอนให้เธอรู้ว่า พวกมันไม่มีวันตาย หรือต่อให้ตายก็ยังสามารพฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ได้อยู่ดี เธอจึงขอเพิ่มเงื่อนไขอีกหนึ่งข้อ

เธอไม่สนว่าใครจะเป็นอย่างไร ขอแค่หลานชายของคนที่ชื่อ ‘อากัน’ ได้ใช้ชีวิตเป็นมนุษย์ตามปกติสุขก็พอ ต่อให้ภายหลังเขาจะมาร้องขอ ยุติการเป็นมนุษย์ไว้เพียงเท่านี้ก็ไม่ใช่ไร

หลังได้ฟังครบทุกเงื่อนไข ประมุขของอีกฝั่งก็ปฏิเสธทันที

“หากท่านไม่ยอมรับในเงื่อนไข เช่นนั้นเราคงต้องขอถอนคำพูดเมื่อครู่ ที่ว่าจะยอมแพ้แต่เพียงเท่านี้ เราคิดว่าสู้กับพวกท่านไปก็ไม่ชนะ แต่ต่อให้ท้ายที่สุดฝั่งเราจะไม่ได้กุมชัย อย่างไรก็ตามเราก็ยังสามารถลากพวกท่านไปพบกับความฉิบหายได้ จริงหรือไม่”

เงียบ

“ทั้งอำนาจจักรของเราตอนนี้เหลือมนุษย์อยู่แค่หยิบมือเท่านั้น เดิมมีมากถึงสองพันสี่ร้อยคน แต่ตอนนี้เหลือแค่ยี่สิบกระมัง”

เงียบ

“อีกทั้งเวลาของพวกมนุษย์ก็สั้นมาก แคร่รอให้พวกเขาสิ้นอายุขัยกันไปเองไม่ได้หรือ ดังนั้น อดใจรอสักนิดจะเป็นอะไรไป”

เงียบ โศกคดีที่ภายหลังอีกฝ่ายตอบตกลงรับเงื่อนไขจากเธอ

แต่มีข้อแลกเปลี่ยน

“ต่อแต่นี้เป็นต้นไป ไม่ว่าจะเกิดอันใดอุบัติขึ้น อย่าทำลายโลกที่ตนอยู่ด้วยน้ำมือของตนเป็นอันขาด เว้นเสียแต่ดวงเมืองใกล้พินาศ มีข้าศึกโจมตีมารุกรานโจมตีอำนาจจักรของเจ้า

“หากมนุษย์ที่เจ้าวิงวอนขอให้ใช้ชีวิตถึงแก่ความตาย ห้ามปลดลมหายใจของตนตายตาม จงอยู่ปกครองอำนาจจักรและปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อแรกที่เคยไปเมื่อครู่”

แน่นอนว่าแอมเบอร์ โรส น้อมรับทุกเงื่อนไข หลังเจรจาเสร็จ เธอจึงบินกลับไปสู่หอคอยขาว ต่อให้บัดนี้นั้นครบผู้กล้าหาญทั้งสองจะสิ้นใจจากไปก่อนแล้วก็ตาม แต่บาร์มีที่เคยฝากไว้ยังแผ่ไพศาลไปทั่วผืนแผ่นดินดังเดิม

แม้จะรู้สึกหน่าย อย่างไรก็ตามเธอก็ต้องอยู่รักษาลัทธิเพื่อเติมเต็มที่ว่างตามที่ถูกปากบัญชามา นานวันเข้า ผมสีเพลิงก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นสีควัน

ปะปนกับสิดำ ทำให้ภาพรวมมองเห็นเป็นสือำพัน

สังขารที่ร่วงโรยพานทำให้ไฟในใจโรยราไปตามกัน ทว่าความโศกาอาดูรนั้นก็อยู่กับเธอได้ไม่นาน

อัครันคงไม้อยู่ถึงร้อยปีหรอก

แอมเบอร์ โรส จะได้อิสระคืนอีกครั้งหลังมนุษย์ที่ชื่ออัครันสิ้นอายุขัย หรือต่อให้เขาจะขอยุติการเป็นมนุษย์ ขอไปอยู่เป็นสัตว์ประหลาดเพื่อจะได้มีชีวิตอมตะ เธอก็ยังได้อิสระคืน เพราะนั่นถือเป็นสัญญาณที่บอกให้รู้ว่าเธอไม่จำเป็นต้องอยู่เพื่อรับผิดชอบชีวิตของใครให้เปลืองเวลาอีกต่อไปแล้ว

จริงอยู่ที่เธอมีพันธะผูกตัว ถูกสั่งห้ามไม่ให้จบชีวิตของตัวเอง แต่ใครสน ถ้าฆ่าตัวตายไม่ได้ก็ยืมมือคนอื่นก็สิ้นเรื่อง เพราะกองกำลังของอีกฝ่ายก็ตระเวนตีบ้านเมืองของคนอื่นไปเรื่อย ไม่ได้มาจับตาดูเธอทุกฝีก้าวอยู่แล้ว

นั่นคือแผนทั้งหมดที่คิดไว้...

ฝ่าบาทมังกรทชุดตัวลงนั่ง กอนยืนมือไปลูบศีรษะของชายชรา เหมือนที่ครั้งหนึ่งเคยลูบเมื่อตอนอัครันยังเป็นเด็กน้อย เธอทำให้แบบนั้นเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

สำหรับอัครัน เหตุการณ์นั้นอาจดูเหมือนนาน แต่ถ้าสำหรับเธอเหมือนเรื่องเพ่งเกิดขึ้นเมื่อวานด้วยซ้ำ

เด็กชายที่เธอเคยนิยามให้เป็นโชตรวน อุตสาหักัดพันใช้ชีวิตอยู่มาจนถึงวัยชรา นั้นแปลว่าอีกฝ่ายยอมอดทนเพื่อให้เธอมีอายุยืนนานถึงห้าร้อยปี เมื่อใดที่อัครันสิ้นใจ มังกรพิทักษ์ตนนี้ต้องผันตัวไปเป็นมังกรปีศาจและรอให้ตนเองตาย

สาเหตุที่รู้ว่าตนเองกำลังจะตาย เพราะกำลังพลแต่งตั้งตัวเต็มยศและถืออาวุธรอกันแล้ว ไหนจะสัมภาระทั้งหมดที่อัครันขนมากองทิ้งไว้ เขาเตรียมทุกอย่างพร้อมสรรพเพื่อเธอ เหมือนที่เธอทำเพื่อเขามาโดยตลอด

“อัครัน”

เธอเรียกเสียงแผ่ว พลังใช้มือสาธเส้นผมสีขาวยาวบริสุทธิ์ปราศจากสิ่งแปลกปลอมตั้งแต่โคนจรดปลาย ที่ผ่านมาเธอทุ่มเทให้อัครันสุดตัวเท่าที่

จะทำให้ได้จริงๆ

ทั้งที่เฝ้าพันธุ์ต้นกำเนิดต่างกัน แต่เธอยอมทุ่มเทหมดหน้าตักและไม่เคยทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองแปลกแยก เธอปล่อยให้รักมันได้ใช้ชีวิตตามประสาเด็กอย่างที่เขาควรจะเป็น ให้เขาได้เติบโตใหญ่ตามวิถีของมนุษย์ ให้เขาได้เรียนรู้และรู้จักความรักตลอดจนถึงการแต่งงาน

น่าเสียดายที่อีกกันไม่อาจมีลูกไว้สืบสกุล แต่อยู่แบบนี้ดีกว่าที่เด็กเกิดมาแล้วมีเหตุต้องพลัดพราก

เจ็บ...จนไม่อยากรับรู้อะไรแล้ว

แวตาทพลันสั่นไหว เพราะเธอเห็นอีกกันเป็นลูกชายมาตั้งนานแล้วหาใช่τρวนที่ต้องอยู่เลี้ยงดูเพราะหน้าที่คำคือ

ตายแล้วดวงวิญญาณไปไหนต่อ แม้เธอจะฉลาดก็ตอบคำถามข้อนี้ไม่ได้ หากเป็นไปได้ เธออยากให้ดวงวิญญาณของอีกกันสถิตอยู่ในอาณาจักรนี้ไปตลอดกาลด้วยซ้ำ

ทว่าคงเป็นแบบนั้นไม่ได้ เธอจึงพำภาวนาขอให้อีกกันไปสู่สุคติ ให้สมกับที่อดทนเพื่อเธอผู้นี้มานานแสนนาน ฝ่าบาทมังกรสูงสุดลมหายใจเข้าปอดเฮือกสุดท้าย ก่อนเอนกายเข้าไปฝากจุมพิตบนหน้าผาก

“แม่รักลูกนะ”

เธอปลดปล่อยความเศร้าทั้งหมดหลังบอกความรู้สึกจากใจแก่อีกกัน มนุษย์คนสุดท้ายของอาณาจักรนี้

หลังผมได้ฟังเรื่องราวจากปากของอีกกัน ผมก็ไปเล่าให้อริเก่าอย่างอิมฮวาริน ฟังต่อ เพราะตอนนี้เธอเป็นคนเดียวที่ผมพอจะเชื่อใจได้

“นิยายบ้าอะไรเนี่ย เรื่องใหญ่ขนาดนี้ทำไมไม่เขียนบอกกันสักหน่อย”

เราสองคนผละกันเตาะปากอย่างไม่สบอารมณ์ เรื่องใหญ่ขนาดนี้ไม่ควรเพ่งได้รู้เอาป่านนี้เลย ยิ่งชีวิตทุกวินาทีต่อจากนี้ยิ่งเอาแน่เอานอนไม่ได้อยู่ด้วย

อิมฮวารินเลือดขึ้นหน้า แต่ผมมองว่าหัวร้อนไปก็ไร้ประโยชน์ จึงจะปล่อยให้เธอใจเย็นลง

ทว่าเสียงดังเอะอะจากข้างนอกก็แทรกขึ้น มันคือเสียงร้องไห้ ดังไล่มาตั้งแต่ชั้นล่างสุดของอาณาจักร เสียงนี้ควรทำให้รู้สึกเศร้า แต่ประหลาดมากที่ผมดันรู้สึกได้ว่าเจ้าของเสียงร้องไห้น่าจะกำลังโกรธ ในขณะที่น้ำตากำลังพร่างพรูแทบเป็นสายเลือด

พวกเราสองคนรีบลุดไปส่งสถานการณ์นอกหน้าต่างทันใด

“เสียงอะไรนะ...”

อิมฮวารินถามพลางลูบขนแขนที่กำลังลุกชัน เสียงโหยหวนเจ้าปัญหาทำให้คุกกี้เอ๋ย

“มังกร”

“มังกร?”

“เสียงร้องไห้ของมังกร”

คุกกี้เฉลยให้ทุกคนรับรู้ถึงเจ้าของเสียงตัวจริง ทว่าในตอนนั้นเอง จู่ๆเรตาก็พรวดเข้ามาหาถึงห้อง ทั้งยังหอบของพะรุงพะรัง แต่สิ่งที่สะดุดตาที่สุดคือสีหน้าอันเศร้าสร้อยของเธอ

“เอ๋? นั่นมันชุดของฉันนี่!”

อิมฮวารินร้องลั่นหลังเห็นข้าวของของตัวเองอีกครั้ง เรตาเข้ามาวางตุ๊กสิ่งที่หอบหิ้วมาด้วยลงบนพื้นโดยไม่รีรอ

เหตุการณ์นี้ค่อนข้างแปลก อีกฝ่ายคืนของให้โดยง่ายทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกเขาขอร้องแทบตายยังไม่สำเร็จ ทว่าผมไม่คิดจะคาดคั้นเรตาที่มีสีหน้าที่เศร้าแบบนั้น เธอไม่หันมาสบตาพวกเราเลย

“เกิดอะไรขึ้นหะครับ”

สุดท้ายกลายเป็นผมที่เอาชนะความขี้สงสัยของตัวเองไม่ได้ จึงตัดสินใจถามขึ้น

“องค์รัชทายาทสิ้นพระชนม์แล้วเจ้าค่ะ”

คำตอบนี้สะกดลมหายใจของผมกับอิมฮวารินทันที พวกเราเพิ่งรู้ว่าอีกลันคือองค์รัชทายาท หัวใจพลันปวดแปลบ ถึงเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน แต่เมื่ออีกฝ่ายจากไปอย่างกะทันหันจึงรู้สึกวูบโหวงในใจ

ขนาดเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นานยังเป็นถึงขนาดนี้ แล้วเรตา...เธอดูทุกข์มาก

จนผมอยากจะเข้าไปป่วน

“ถึงเวลาแล้วเจ้าค่ะ”

“อะไรนะครับ”

“ถึงเวลาที่ฝ่าบาทต้องทำในสิ่งที่ท่านต้องทำแล้ว ไม่ใช่แค่ฝ่าบาท
พวกเราทุกคนด้วยเช่นกัน”

“พวกเรา...ทุกคน...?”

ผมไม่เข้าใจว่าเราต้องการจะสื่ออะไรจึงถามย้ำกลับไปอีกรอบ ทว่า
เธอไม่ตอบ จู่ๆ ก็รีบนั่งคุกเข่า

นั่นไม่ใช่การทักทายหรือบอกลาตามมารยาทของอาณาจักรนี้ ผมได้ยิน
เธอพิมพ์่าเป็นทำนองมารวกับเป็นเพลงเพลงหนึ่ง

“ยิ่งใหญ่ เกรียงไกร สู่อนาคตใหม่ไปด้วยกัน โอ้...โซรานเซ ขอ
ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน”

นั่นไม่ได้ช่วยให้เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเลย อิมฮวารินจึงอาศัย
โอกาสนี้ตะโกนขึ้น

“มัวทำอะไรอยู่!”

“ฮะ?”

เธอสะกิดสีข้างเรียกผมก่อนดึงแขนบอกให้ “รีบหนี” ไม่รู้ว่าเธอไป
เปลี่ยนชุดเป็นเสื้อผ้าของตัวเองตั้งแต่เมื่อไร ตอนนั้นผมมีหนังสือไปหมด

“ไปกัน”

“ไปไหน”

“จะให้ไปไหน ก็ออกไปข้างนอกไง”

กล่าวจบเธอก็ออกแรงลากให้ผมหนีออกไปด้วยกันทันที อ้อ แนนอน
ว่าลูกก็ติดตามมากับพวกเราด้วย ทว่าถึงพวกเราจะหนีออกไปกันชัดเจนขนาดนี้
เรตาก็ไม่ยอมลุกขึ้นมาตามจับกันเหมือนอย่างเคย

จากที่หันซ้ายแลขวาดูลาดเลา ไม่ว่าจะตามทางเดินหรือบันได พวกเรา
ก็เห็นภาพของบรรดาสาวรับใช้ตามด้วยบริวารทั้งหลายในวังที่กำลังหมอบกราบ
และร้องเพลงเนื้อร้องทำนองเดียวกันกับเรตา

“เหิด! ไห่องค์ราชัน ขอจงครองราชบัลลังก์ตราบชั่วกัลป์ โอ้...โซรานเซ

ขอทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน”

ความเศร้าหมองที่อัดแน่นอยู่ในอกของผู้ขับขานโดดเด่นเกินกว่า
จะปล่อยผ่านไป

องค์ชายต้องอยู่วัง ส่วนมังกรปีศาจต้องถูกขย้ำให้แหลกคามือ

“แล้วจะไปไหน”

“ไปหาคนด้วยกันก่อนดีกว่า”

ผมไม่รู้ว่เรื่องราวเป็นมาอย่างไร แต่ตอนนี้อยู่ด้วยกันไว้น่าจะมีโอกาสรอดมากกว่า ผมเห็นด้วยกับความคิดของเธอจึงออกแรงวิ่งไปหากลุ่มเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

“เจ้าของกิลด์!”

ทันทีที่ไปถึง คนในกิลด์ของอิมฮวารินก็ยิ้มต้อนรับกันหน้าชื่นบาน แต่จากที่สังเกต ทุกคนได้อาวุธคืนกันครบหมดแล้ว ทั้งยังอยู่ในชุดของตัวเอง ไม่ใช่ชุดผ้าพลั่วอย่างที่ทางวังจัดเตรียมไว้ให้

แล้วทำไมผมถึง...

เป็นคนเดียวที่ยังใส่ชุดแบบนี้ คำถามนี้คงไม่มีใครตอบได้ ผมอายมากที่ต่อมมายืนเป็นหนุ่มดอกไม้ท่ามกลางนักรบสุดทันสมัย

“เกิดอะไรขึ้นเหรอครับ จู่ๆ พวกผมก็ได้ยินเสียงแปลกๆ แล้วคนพวกนั้นก็หอบชุดกับอาวุธมาคืน ก่อนจะก้มลงหมอบ ถามอะไรไปก็ไม่ตอบ”

“เราก็ไม่รู้เหมือนกัน ที่มาหาเพราะคิดว่าอยู่กันเป็นกลุ่มน่าจะปลอดภัยกว่าแยกกันอยู่”

คนใต้บังคับบัญชาพยักหน้ารับ

“ถ้าอย่างนั้นผมว่าเราออกไปตามคนอื่น ๆ ให้มาอยู่ด้วยกันดีกว่า อยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่ปลอดภัยกว่าตามที่คุณบอกจริงๆ”

จากนั้นพวกเราก็อยอยกันไปเคาะห้องที่อยู่ไม่ไกลเพื่อเรียกให้มารวมพล ซึ่งใช้เวลาเพียงไม่นาน เพราะทุกคนเปลี่ยนไปใส่ชุดเดิมและถืออาวุธไว้ในมือ พร้อมออกจากวังหลวงแห่งนี้กันแล้ว

ประเด็นคือพวกเราต้องทำอะไรกันต่อ ทุกคนได้แต่ยืนจ้องตากัน จนในที่สุดก็มีหน่วยกล่าตายชูมือขึ้นถาม

“เราจะทำยังงัยกันต่อครับ”

“ก็ต้อง...ออกไปข้างนอกสิ”

ทางออกที่เข้าหาที่สุด ณ ที่นี้คือ ต้องรีบออกจากวังเพื่อไปสมทบกับคนในกิลด์ของอุณและกิลด์กลอรี่ของสหรัฐา

แต่ดูเหมือนทุกคนจะไม่คิดแบบนั้น มีคนถามเสียงลั่นว่า “หนีไปจะไม่เป็นอะไรแน่ใช่ไหม” ผมจึงกวาดตามองโดยรอบ ก่อนตอบพวกเขา

“เท่าที่ผมสังเกตก็ไม่เห็นมีใครปิดกั้นทางออกของพวกเราเลยนะครับ”

ฉะนั้นออกไปรอข้างนอกก่อนเกิดเหตุอะไรขึ้นดีกว่า เมื่อทุกคนเห็นด้วยกับข้อเสนอแล้ว ลำดับถัดไปก็ช่วยกันระดมสมองวางแผนหนีออกจากวัง

เมื่อเสร็จแล้วพวกเราก็อเคลื่อนกำลังพลผ่านผู้คนมากมาย จนปานนี้คนเหล่านั้นก็ยิ่งหมอบกราบและพึมพำอยู่ ในที่สุดผมก็นำทางพาพวกเราทุกคนมายังประตูทางออก โดยยึดเส้นทางเดียวกับที่อักลันเคยบอกไว้

พื้นลัทธิ

ว่าแต่ผม...ทำถูกแล้วใช่ไหม อันที่จริงตอนนี้จะว่าดีใจก็ดีใจ แต่อีกใจกลับหนาวพิกล หรือเพราะอักลันเพิ่งจากไปจึงยังทำใจไม่ได้ก็ไม่รู้

ทว่าภาพแรกที่ปรากฏสู่สายตาหลังพ้นจากประตูวังมาได้ทำให้พวกเราต้องชะงักไปตามๆกัน เพราะทุกคนในอาณาจักรนี้กำลังหมอบกราบและพึมพำเหมือนที่คนในวังทำอยู่ทุกประการ

แปลก แปลกมากจนชักจะสังหรณ์ใจไม่ดีแล้ว

“ดูนั่น!”

ในตอนนั้นเอง ใครคนหนึ่งก็ตะโกนลั่นพร้อมชี้นิ้วไปยังด้านหลังผู้คนที่คนนั้นชี้คือบางสิ่งขนาดใหญ่ๆซึ่งโผล่พรวดออกมาจากหอคอย

“มังกร!”

ใช่ มังกร และเป็นมังกรยักษ์ที่ไม่รู้จะบรรยายความใหญ่โตของมันอย่างไรดี แค่ว่ามันสยายปีก เงามดำก็สามารถแผ่ปกคลุมประชาชนทั้งอาณาจักรแห่งนี้ได้แล้ว ทุกคนรอบกายไม่มีใครกล้าก้าวเท้าหนี ได้แต่ยืนนิ่ง และไม่รู้ว่าจะนับเป็นโชคร้ายหรือโชคดีที่จู่ๆ มันก็หันขวับมาสบตา...

“อะ...อีก!”

“ก็ยุ่นแจ!”

เมื่อได้สติคืนมาอีกครั้ง ผมพบว่าตัวเองอยู่ในอุ้งเท้าหน้าของมังกรร้าย ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ มันตั้งหน้าตั้งตาบิน มวลเมฆหนาจึงพัดตีหน้าผมเรื่อย ๆ จนแทบลืมตาไม่ขึ้น

กว่าจะลืมตาขึ้นก็อยู่ไกลจากจุดเดิมมากแล้ว

“เป็นองค์ชายก็ต้องอยู่แต่ในวังหรือเปล่า”

มัน...ไม่สิ ฝ่าบาทในร่างมังกรบอกผมแบบนั้น ซึ่งน้ำเสียงก็ยังคงติดเล่นแฉ่เหมือนตอนอยู่ในร่างคน

“ฝ่าบาทให้ผมแต่งตัวขนาดนี้ เพราะวางหมากให้ผมเป็นองค์ชาย?”

อีกฝ่ายหรีดตาลงทันควัน แต่ผมจับสังเกตได้ว่าเธอกำลังดีใจที่ผมตามเกมเธอทันแล้ว

เท่านี้ก็ชัดเจนแล้วว่าทำไมพวกเขาถึงแต่งตัวให้ผมกับอิมฮวารินมากมายขนาดนั้น ไหนจะได้ห้องส่วนตัว มีอภิสิทธิ์เหนือกว่าคนอื่น ถึงจุดเริ่มต้นชีวิตในวังของอิมฮวารินจะเกิดจากการเข้าใจผิด แต่จะให้ฝ่าบาทไล่เธอออกจากวังก็กระไรอยู่ ฝ่าบาทจึงแก้เกมด้วยการเก็บเธอไว้ อย่างน้อยก็ยังใช้เป็นเพื่อนคุยแก้เหงาให้ผมได้

แต่ก็ดี พอมีอิมฮวารินอยู่ด้วย ผมถึงสบายใจขึ้นเล็กน้อย

ผมไม่ต้องทนอยู่เหงาๆ คนเดียว และเชื่อว่าอิมฮวารินก็น่าจะรู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน เพราะยังอยู่ด้วยกันนานวัน ความสนิทสนมก็เพิ่มขึ้น ตอนนี้พวกเราจึงไม่ได้จ้องจะหาเรื่องกันเหมือนเมื่อก่อน

แล้วที่มาเรียกว่าองค์ชาย...กะจะให้ผมทำหน้าที่เหมือนที่พวกเจ้าชายทำสินะ

สรุปคือเธอใช้ผมเป็นหมาก และเท่าที่มองข้างล่าง ผมไม่เห็นว่ามีใครจะเข้าทำไปกว่าผมคนไหนแล้ว

“เพราะแบบนี้ก็เลยไม่ยอมปล่อยให้ผมไปเจอเพื่อนๆ ใช่มั้ยครับ”

ถ้าปล่อยให้เจอง่ายๆ เกมจะจบลงทันที และถ้าไม่อยากให้เป็นแบบนี้ก็ต้องสร้างสถานการณ์เพื่อยื้อเวลา อย่างเช่น ช่วยองค์ชายคนนี้ให้รอดจากมังกร เกมนี้องค์ชายเป็นเหยื่อและมีมังกรพร้อมเข้าช่วยเหลือแล้ว ต่อไปคือต้องมีตัวร้าย

ซึ่งตัวร้ายที่ว่าก็คือ...

“ฝ่าบาท”

“...”

“ที่เรียกตัวผมมา เพราะอยากให้พวกผม...เป็นคนฆ่าฝ่าบาทอย่างนั้น ใช่มั้ยครับ”

นัยน์ตาของมังกรผู้ยิ่งใหญ่หรือมองผมอีกครั้ง ผมเข้าใจทันทีว่าเวลาที่เธอขอบยกมาอ่าวนั้นหมายความว่าอย่างไร นั่นคือเวลาที่เธอเผื่อไว้ให้มนุษย์คนสุดท้ายที่ชื่ออักลันตาย ก่อนที่ตัวเองจะตายตามไปในท้ายที่สุด

“ฉลาดจริงๆ”

“...”

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ท่านสาวก ลัทธิวันอาณัติจักรนี้ก็ถึงคราวล่มสลายอยู่แล้ว”

ไม่รู้พูดให้คนฟังสบายใจไปอย่างนั้นหรือเปล่า พอพูดจบ ฝ่าบาทมังกรก็...

“ไม่!”

เธอปล่อยตัวผมกลางอากาศทันทีอย่างไม่บอกกล่าว เสร็จแล้วก็บินหนีไป ตอนนั้นผมทำได้แค่หันตาและร้องลั่นด้วยความกลัวสุดขีด ไม่มีอารมณ์จะดูลาดเลาหรือสังเกตอะไรทั้งสิ้น ทันใดนั้นเอง ผมพลันรู้สึกเหมือนมีอะไรลึ้นๆขนาดใหญ่มารองรับตัวผมไว้ทันเวลาพอดี

พะ...พองสบู่?

ใช่แล้ว พองสบู่ใส่กำลังรองรับตัวผม พาผมลงสู่เบื้องล่างอย่างเชื่องช้า